DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 21 | I Legislatura | Any 1980

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 11

Segona reunió
tinguda el dia 5 de novembre de 1980

SUMARI

Es reprèn la sessió, suspesa ahir, dia 4, a tres quarts i sis minuts d'onze del matí. Presideix el M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa.

Comença el punt de l'ordre del dia que tracta del programa d'actuació econòmica del Govern de la Generalitat. El M. H. Sr. President de la Generalitat pren la paraula per exposar davant la Cambra el dit programa.

Acabada l'exposició del M. H. Sr. President de la Generalitat, se suspèn la sessió fins demà, dia 6, a dos quarts d'onze del matí.

Llista DSPCP

La sessió es reprèn a tres quarts i sis minuts d'onze del matí. Presideix el Molt Honorable Senyor Heribert Barrera acompanyat de tots els altres membres de la Mesa. Al banc del Govern seuen el Molt Honorable Senyor President de la Generalitat i tots els membres del Consell Executiu.

Debat sobre el programa d'actuació econòmica del Govern de la Generalitat

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, ocupin els escons, que anem a començar. Es reprèn la sessió. Té la paraula el Molt Honorable Senyor President de la Generalitat per a exposar el programa d'actuació econòmica del Govern.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'actuació del Govern de la Generalitat, d'acord amb el discurs programàtic del dia 22 d'abril, té dos objectius principals. L'un, pot semblar obvi, que és fer que Catalunya sigui catalana; l'altre és fer de Catalunya un país modern, posat al dia, apte per a aconseguir un bon nivell econòmic, social i cultural amb tot el que això representa en aquestes darreries del segle XX, però hi ha un tercer objectiu, de fet, que és subjacent en aquests dos suara esmentats, i és el que hem de fer dient que volem una Catalunya vàlida per a tothom, una Catalunya en la qual tots tinguem cabuda.

El debat d'avui se centra en el segon d'aquests objectius, però, evidentment, el tercer objectiu hi serà present, perquè si bé sense assegurar la justícia i la convivència no salvarem la catalanitat del país, també és cert que no farem de la nostra pàtria, sense aquesta justícia i aquesta convivència, un país evolucionat, progressiu i eficaç. Per a dur a terme aquest objectiu de caràcter econòmic que avui hem de discutir, el Govern de la Generalitat i el Parlament disposem d'un instrument fonamental, que és l'Estatut. Afortunadament, l'Estatut va ser votat per la pràctica totalitat dels partits representats en aquest Parlament, és a dir, tots vostès el coneixen, quasi tots vostès l'han votat, i molts de vostès, jo inclòs, l'hem defensat. I, en bona part, en som responsables. Per tant, no podem al·legar ignorància ni podem atribuir a l'Estatut coses que sabem molt bé que no té. Una altra cosa és que a través de la discussió —i per això pot ser dit en aquest debat—, es descobreixi alguna possibilitat que es pugui haver escapat a l'Executiu, però el que l'Estatut és, ho sabem tots molt bé, i, a més, en som tots responsables. Recordem, per tant, que l'Estatut ens dóna unes competències que jo, personalment, i els partits de l'Executiu consideren molt importants, en una sèrie de camps com són l'urbanisme, com és l'agricultura, l'habitatge, el turisme, etc., tota una sèrie d'actuacions, l'Administració local també, que també té la seva importància en una política econòmica, l'ordenació i l'aprovació comercials, etc. I jo he cregut sempre que en totes aquestes possibilitats que dóna l'Estatut, disposem d'un gran instrument per a la reconstrucció de Catalunya, no només per a la reconstrucció nacional i per als aspectes més pròpiament culturals i lingüístics de la nostra reconstrucció com a poble, sinó també per la nostra reconstrucció material. Però dit això, i subratllat una vegada més la confiança del Govern en les possibilitats de cara a una política a més llarg termini que ens dóna l'Estatut, dit això, hem de dir també que l'Estatut no ens en dóna cap, o ens dóna poca competència en camps com són la política monetària, la política de preus i de rendes, almenys la que es pugui determinar per llei, la política aranzelària, i, en general, la política econòmica exterior, i també ens en dóna poca, encara que una mica més —en això una mica més— la política fiscal. Per tant, no és a l'abast del Govern de la Generalitat, ni és a l'abast d'aquest Parlament, fer una política econòmica com la que pot fer un Estat en plenitud de sobirania, i, per tant, també del que els parlaré és d'una sèrie d'actuacions en el camp econòmic destinades a crear les condicions que a mitjà i llarg termini han de fer de Catalunya un país al dia, un país capaç d'assolir aquell nivell econòmic i social al qual abans m'he referit.

He de recordar, a tall d'exemple, però a tall d'un exemple que és molt important de cara al debat i de cara a la situació del país avui, he de recordar a tall d'exemple, i he de subratllar, que un dels camps en els quals tenim molt poques competències directes és el que incideix en l'atur, competències directes. Avui els en parlaré, de l'atur i de la política que el Consell Executiu vol dur a terme sobre aquest particular, però evidentment és una política que es basa més en accions indirectes o bé en l'intent de posar d'acord les distintes parts socials, que no pas, perquè no pot ser, que no pas en el control, que no tenim, dels grans fons que l'Estat té per a atendre les situacions crítiques o per a incentivar determinades inversions. Sobre aquest punt, i sobre tants d'altres, el parer del President de la Generalitat és que la nostra institució de Govern i aquest mateix Parlament no poden restar quiets, argumentant que no tenim competències o que no en tenim prou. D'altra banda, crec que a través d'una acció política, a través d'una acció indirecta moltes vegades, tenim possibilitats d'actuar, però a l'hora d'agafar compromisos davant del Parlament, cal que vostès i jo siguem ben conscients de l'abast real de les nostres competències.

Una altra cosa que he de dir és que estem construint, estem tot just construint l'autonomia. És a dir, en molts aspectes, o no tenim encara, o fins i tot en algun cas no sabem fins a quin punt, quin serà l'abast exacte d'algunes de les competències. La majoria dels traspassos no estan fets; d'alguns que estan fets, no n'hem enllestit les valoracions, i en més d'un punt estem discutint amb el Govern central la interpretació que cal donar al text de l'Estatut. Aquests dies —si vostès en són prou conscients— tenim un gran contenciós sobre la taula, que fa referència, nogensmenys, a les Caixes d'Estalvi. Tenim doncs, ho repeteixo, un Estatut a mig fer, una autonomia a mig construir. De la mateixa manera, quan nosaltres fem un pressupost, l'hem de fer obert, perquè no podem tancarlo definitivament, no sabem quins són els traspassos que tindrem, ni quines valoracions, ni quines inversions, i n'hi ha annexos. I tot això crea un punt d'incertesa en la política general de la Generalitat, i molt concretament, i molt especialment, en el cas de la política econòmica. Dites totes aquestes coses que fan referència a l'Estatut, a

Llista DSPCP

l'abast de l'Estatut, a l'abast de l'autonomia, cal assenyalar encara altres condicionaments que hem de tenir en compte, i, sobretot, un, que és el context econòmic, el context espanyol, el context europeu, el context mundial en què ens movem. No entraré en gaires disquisicions, però simplement diré aquelles coses que la gent que llegeix els diaris —i vostès llegeixen els diaris— en els últims quinze dies, màxim tres setmanes, ha pogut llegir, per exemple, ha llegit que la República Federal Alemanya tindrà l'any 81 un creixement d'un 1%, per exemple. I la República Federal Alemanya no és un país qualsevol, no és un país qualsevol; un 1%. O bé que el fons monetari internacional preveu que el creixement mundial serà d'un 1%, d'altres diuen d'un 2%, però, en darrer terme, un 1% o un 2%, que és un creixement prou feble. O bé trobem les declaracions, no fa gaires dies, d'un destacat i distingit economista català, actualment en el Banc Mundial, senyor professor Muns, que diu, textualment diu: «el creixement de l'economia serà feble fins al 85», i després diu això que és tant poc engrescador, però que val la pena que ho meditem, diu: «l'objectiu que ens hem de proposar, no està a sortir brillantment d'aquesta situació, sino, textualment diu: «a fer que l'atur i la inflació es moguin a nivells socialment acceptables». O bé ens trobem amb aquestes altres declaracions de l'últim Premi Nobel d'economia, el senyor Lawrence Klein, que diu una frase, que dita, gairebé és una «boutade», sembla un contrasentit, però que em sembla que defineix bé el que és la situació; diu ell: «entenc, crec que els Estats Units estan sortint de la seva última recessió; ara, després d'això, vénen deu anys de vaques magres». És a dir, vol dir això, molt clarament, el següent: hi haurà dintre d'una línia general de l'economia occidental, si més no, i probablement mundial, un constant decreixement, probablement. Creiem que decreixement, però decreixement no gaire fort, un decreixement poc expansiu; uns anys, diguem-ne, en un cert sentit, de vaques magres, entre els quals hi haurà moments més alts, moments més baixos. Els Estats Units estan sortint de la seva última recessió, ara vénen, diu el professor Klein, deu anys de vaques magres. Ho diu textualment, diu: «els anys 80 seran de creixement constant però baix, d'un creixement que se situarà com a mínim 4 punts per sota del que havien estat els creixements dels anys 50 i dels anys 60». Creixement constant però baix vol dir, per tant, poca expansió, vol dir també que no hem de comptar ni hem de difondre, per tant, una mentalitat catastrofista; hi haurà creixement, no hi haurà recessió en el sentit ple i absolut de la paraula, però serà un creixement sensiblement més baix que aquell a què havíem estat acostumats durant les últimes dècades. O bé les declaracions del Director de l'Institut d'Economia de Kiel, que diu: «en tots els països —va ser aquí fa poc, el senyor Donges— les taxes del producte industrial brut han decrescut, en tots els països les taxes d'atur s'han incrementat». O bé ell mateix diu: «el comerç mundial de l'any 81 creixerà només un 2%». L'any 80 va créixer un 5 o un 6%.

Estic gairebé una mica temptat de deixar de fer aquestes cites, però de tota manera potser val la pena que acabem d'arribar fins al final. Són coses que han sortit als diaris aquests dies. Per exemple, una altra cosa que ha sortit aquests dies: vostès saben que fa quinze dies s'ha presentat al Parlament belga un nou Govern, que és una coalició de demòcrata-cristians i de socialistes. És el primer Govern d'ençà de fa molts i molts anys que no es fa en funció dels problemes lingüístics i dels problemes comunitaris, sinó que es fa en funció de la problemàtica econòmica. Tinguin present que Bèlgica és un país que esta vorejant el 12%, també, de l'atur, i el Ministre d'Economia belga, que no recordo si és demòcrata-cristià o socialista, però tant se val en aquest cas —és un Govern de coalició—, diu el següent: «vivim un procés de canvi estructural que reclama una reconversió a tots els nivells; hem d'anar traspassant recursos del sector industrial al sector serveis, i dintre del sector industrial ens cal procedir a una dràstica reducció del factor mà d'obra, i evolucionar cap a sectors més desenvolupats i amb menys incidència de les primeres matèries. I després diu una altra cosa, que pot tenir una certa aplicació a casa nostra, diu: «no es pot combatre la crisi, augmentant la demanda». Per tant, això vol dir que qualsevol solució fàcil de dir: «incrementem la demanda», que pot ser reclamada des de moltes bandes, no solucionaria la crisi segons les opinions de la gent entesa en aquest camp, en l'escena mundial.

I dic que això té una certa importància, no solament perquè de vegades aquesta reclamació pot venir del sector obrer, sinó que, per exemple, a casa nostra, actualment, ve moltes vegades del sector empresarial, que entén que un increment en la demanda, sobretot per a una mena d'empreses com les nostres —que són molt de transformació i molt, diguem-ne, enfocades cap a la demanda final—, justament podria treure les empreses de la crisi, cosa que, probablement, tal com van les coses, no és veritat.

Bé, aquí he volgut fer aquesta mica de repassada perquè ens situem. Ja sé que tots vostès ho saben, ja sé que tots vostès això ho saben, però de tota manera, en el moment d'iniciar el debat, crec que val la pena de fer aquesta reflexió prèvia.

Seguint a Catalunya, podria parlar d'alguns temes concrets que condicionen aquesta situació actual, aquesta situació nostra. Temes que són més específicament nostres com, per exemple, una competitivitat molt insuficient, si la comparem amb la de molts països que ens envolten; o bé el fet que aquesta crisi econòmica ens agafa en un moment de canvi polític que ha creat unes molt legítimes, molt normals i molt justificades, expectatives de tota mena, però que, en la pràctica, resulten excessives, resulten difícils o pràcticament impossibles de poder satisfer; o bé el problema dels nostres estrangulaments concrets, els estrangulaments que té Catalunya, dels quals després ja en parlaré: el problema de l'energia, el problema de l'aigua, el problema dels desequilibris territorials, etc.

Però en comptes d'això, els faré una petita reflexió aplicada a Espanya, perquè les dades que tinc no em permeten fer-ho aplicant-lo a Catalunya, sobre..., en fi, explicaré molt breument unes petites hipòtesis de treball, perquè acabem d'adonar-nos que el problema que tenim davant nostre és realment difícil.

Agafem una primera hipòtesi de treball: imaginem-nos

Llista DSPCP

que podem reduir les coses de tal manera que la reducció substancial de l'atur es pugui produir d'aquí a l'any 85, posem per cas. Que a l'any 85 puguem tenir entre un 3 i un 4% d'atur, imaginem. Això representa que hem de fer un creixement de llocs de treball, d'aquí al 85, d'aproximadament un 3% cada any, i que hem de fer —perquè això, d'altra banda, ho necessitem de cara als termes aquells que hem dit de competitivitat—, que hem d'aconseguir també entre un 3 i un 4% d'increment de la productivitat. Imaginem això, imaginem aquest esquema, que seria un esquema bastant ideal. Això vol dir que el producte industrial brut s'incrementaria aproximadament entre un 6 i un 7%. Si tenim en compte que s'admet, normalment, que la relació entre capital i producte és de l'1 a 4,5, és a dir, que per 1 de capital es produeix 4,5 de producte, aleshores la inversió que caldria que es fes, la inversió que caldria que hi hagués seria aproximadament, anyal, un increment d'un 27 a un 31%, d'un 27 a un 31%. Tinguin present que la nostra inversió actual és d'un 13%. Per tant, la distància que hi ha és gran i veiem difícil que, d'una manera immediata, almenys, aquest buit es pugui omplir.

Fem una hipòtesi més modesta. Per exemple, imaginem que només volem incrementar els llocs de treball en un 2% anyal. Això representa que arribar a una situació tolerable d'atur, doncs, se'ns en va cap al 88, cap al 89, cap al 90. Sempre amb un increment d'un 3 a un 4% de productivitat, el producte industrial brut creix entre un 5 i un 6%, la inversió que necessitem oscil·la entre un 22 i un 27%. Estem al 13%.

I anem a l'última hipòtesi, ens saltem l'1%, i anem a una hipòtesi de creació de llocs de treball zero. Creació de llocs de treball zero, que no hi som ara. Vostès saben que estem en una creació de llocs de treball per sota de zero i que, per tant, ja seria una primera passa molt important arribar, en aquests moments, a una congelació i a no perdre més llocs de treball, que no s'incrementés l'atur. Això vol dir que el producte industrial brut seria —sempre amb la premisa aquella de la productivitat— l'increment d'un 3 a un 4%, i vol dir que hi hauria d'haver una inversió que oscil·laria entre un 13,5% i un 18%, o sigui, fins i tot lleugerament per sobre de la inversió que actualment tenim.

Els he donat aquestes dades perquè em sembla que juntament amb totes les declaracions més aviat teòriques de reputats economistes catalans i no catalans, i una petita repassada del que és la situació i les perspectives en el món, i sobretot en el nostre món europeu, doncs, crec que això acaba de situar-nos, almenys de situar-nos, davant de la magnitud de la gravetat que té el problema.

Per tant, dues primeres afirmacions, dues primeres, diguem-ne, conclusions d'aquesta mena de preàmbul que els estic fent. La primera conclusió és que tindrem una crisi llarga i tindrem un atur llarg. No tindrem una crisi catastròfica, en el sentit que ho va ser, i això s'està veient —i en aquest sentit sí que s'ha de dir que les coses van molt millor ara que no pas abans, en el sentit del que va ser la crisi del 29; sembla clar que, i en aquest sentit hi ha un gran mèrit dels organismes internacionals, sembla clar que el mecanisme de la crisi el porten ben controlat—, no hi haurà una crisi catastròfica. Hi haurà, com dèiem, una crisi en creixement, però amb un creixement limitat. Aquesta és una primera conclusió.

La segona conclusió és que de la crisi en sortirem a través d'una transformació econòmica. Quan jo dic una transformació econòmica, evidentment, vostès ja ho entenen, no em refereixo a una transformació econòmica en el sentit que ho podria dir un marxista, entre altres coses perquè la Unió Soviètica segueix comprant blat a Kansas i perquè les economies comunistes, com vostès saben, van molt malament; si volen després els ho explicaré. No en aquest sentit, doncs, però sí en el sentit que hi ha d'haver un profund canvi de caire tecnològic, de reconversió de moltes coses, no solament de la indústria, sinó, en general, de tota l'economia —una de les seves característiques serà un grau molt elevat de terciarització— i, a més, naturalment, tot això comportarà —i això costa molt d'admetre, avui, aquí, a casa nostra— també un canvi important en les relacions humanes, no solament en les relacions humanes socials, en el sentit més ample de la paraula, és a dir, en la societat, sinó, a més, també, en les empreses i, evidentment, en les relacions laborals.

Per tant, i aquestes són les dues conclusions que tenim, els dos objectius que hem de cobrir són també dos. Primer, la lluita contra l'atur, en el qual he de dir amb tota claredat, després m'hi estendré, però he de dir que les mesures que prendrem són pal·liatives. Les lluites contra l'atur en el sentit de la subvenció, en aquest sentit, no resolen res a la llarga; s'ha de fer, evidentment, és una exigència en molts aspectes prioritària per raons no únicament polítiques sinó de justícia elemental i de tipus humà, però, evidentment, això serveix per a parar el cop, no serveix per a resoldre el tema. De tota manera, el primer objectiu, aquesta lluita contra l'atur.

I el segon objectiu, que és el que ha de permetre, després d'haver parat el cop, de sortir d'aquesta situació, és la construcció d'una nova base econòmica i d'una nova estructura productiva que vagi reabsorbint l'atur i creant noves fonts de riquesa.

Això ha de conduir-nos a posar el país en condicions de competir, aquest esforç de construcció d'una nova estructura productiva. I, concretament, en el cas nostre, vol dir que hem de treballar en quatre línies d'actuació, més ben dit, el Consell Executiu entén que hem de treballar en quatre línies d'actuació, que després analitzarem amb més detall, que són: primer, actuar sobre els colls d'ampolla que frenen el nostre creixement; segona, orientar l'activitat econòmica per tal que s'adeqüi als actuals condicionaments, és a dir, ha d'orientar l'activitat econòmica perquè produeixi ella també aquest canvi sense el qual no tirarem endavant; tercera, defensar les empreses viables, i quart, crear els instruments idonis per a afavorir el nostre creixement.

Jo voldria tornar a insistir en això. Si nosaltres ara poséssim només l'accent, fins i tot només l'accent en una cosa com és la defensa de les empreses viables, i molt més encara si només el poséssim en la subvenció de l'atur, nosaltres aniríem d'una manera ineluctable, d'una manera imparable, cap a la ruïna profunda. Hem de fer aquestes coses —que les hem de fer, evidentment, ja ho he dit—, però, sobretot, hem de posar l'accent en allò que ens ha de permetre remuntar, i això, de fet, iniciar moltes

Llista DSPCP

activitats que avui encara són modestes, però que en aquest procés de canvi en el qual estem ficats, de mica en mica, han d'anar agafant importància i han de permetre superar la situació actual.

Per tant, hem de compaginar l'ajut a l'atur, que, ho repeteixo, en molts aspectes tindrà un caràcter de política pal·liativa, amb l'acció sistemàtica i metòdica de construir una nova economia catalana capaç de donar feina al conjunt de la població catalana, és a dir, capaç de superar l'atur, no pas per la subvenció, òbviament, sinó per la creació d'una nova base productiva.

Dit això, passem a accions concretes en el camp, primer, de l'atur, i, segon, en el camp de la creació d'aquesta nova base, d'aquesta nova estructura productiva catalana. He d'advertir que algunes de les coses que jo ara els explicaré no són projectes sinó que són coses que ja hem fet, que ja hem fet i que, algunes d'elles funcionen prou bé, vull dir que no és una cosa que es pensi fer tota ella d'ara endavant, sinó que, en realitat, en part, recollim coses que ja hem estat fent durant els cinc mesos que portem, o sis mesos, que portem en el Govern de la Generalitat.

Primer punt, al qual el Consell Executiu pensa dedicar una atenció especial, i la hi dedica —aquesta és una batalla que no es pot dir que estigui feta, perquè s'està fent aquests dies, ara s'ha de veure si es guanyarà o no—, que és una vigilància especial sobre el tema «d'inversió pública a Catalunya», que, òbviament, passa per la batalla a la qual em referia abans, dels pressupostos generals de l'Estat. Hem de ser conscients d'una altra cosa: de l'any 77 ençà, i de l'any 77 ençà vol dir d'ençà que hi ha democràcia a Espanya, de l'any 77 ençà, la participació catalana en els pressupostos generals de l'Estat ha baixat molt. Ja sé que aquestes són unes xifres amb les quals sempre hi ha discussions, perquè de vegades s'agafa un mòdul, després se n'agafa un altre, etc. Però, per exemple, d'una banda, en el sentit, diguem-ne, més estricte, més literal, ha baixat del 12,4 al 5,86, al 5,86 a l'any 80. O bé, si ho agafem per la banda dels contractes de l'Estat, que és una altra manera de veure-ho, evidentment no coincident, ha baixat d'un 17% a un 10%, a un 10 i escaig per cent. Aquest és un primer punt que hem de tenir en compte: la tendència que tenen els pressupostos generals de l'Estat durant aquests anys 77, 78, 79, 80, ha estat la que els acabo de dir. Per tant, aconseguir una inflexió en aquesta tendència és un objectiu absolutament prioritari. Ja sé que aquesta és una batalla poc brillant, de la qual no tan solament se'n parla, ni tan solament es discuteix, parlem de moltes altres coses, n'hem de parlar, però si nosaltres perdem ara aquesta batalla dels pressupostos i, sobretot, aquesta batalla dels pressupostos en el sentit de les partides que s'han d'aplicar en aquest cas concret a Catalunya i, sobretot, en la inversió pública a Catalunya, nosaltres farem poca feina. En aquest sentit, jo voldria fer un crit d'alerta, dir que nosaltres hi estem dedicant una atenció absolutament prioritària. Alguns de vostès em diran que això són coses del Parlament de Madrid. Escoltin, jo, naturalment, sóc el responsable, i el Govern és el responsable que a Catalunya arribin els diners que han d'arribar i això no ho ha de discutir el Parlament de Madrid; no sé si s'ha de discutir aquí o no s'ha de discutir aquí, però, en tot cas, el tema és aquest i no un altre. I em permeto dir que agrairem molt la col·laboració de tots els partits polítics catalans, de les seves representacions a Madrid, per tal que ens ajudin, justament, a resoldre un tema que, ho repeteixo, està plantejat en els termes següents: del 12,4 al 5,86, o, si ho volen mirar en uns altres termes, del 17% al 10, del 77 al 80. Aquesta és la primera línia d'actuació del Consell Executiu de la Generalitat, que és una cosa que en aquests moments està funcionant.

He de dir, segon punt, que veiem improbable —ho he de dir amb tota sinceritat— que puguem aconseguir més partides per a Catalunya del que ha estat aquest pla d'urgència contra l'atur, aquest fons d'urgència que, últimament, aquests dies concretament, s'ha començat a aplicar —em sembla que va ser dilluns passat— i que suma una quantitat de mil tres-cents milions de pessetes. S'intentarà; també aquí es demana la col·laboració de tothom. Jo agraeixo, per exemple, que l'altre dia un Diputat comunista, el senyor Cipriano García, concretament al Parlament de Madrid, fes no sé si va ser una pregunta o interpel·lació al Govern sobre aquest tema; ho agraeixo per dues coses: primer, perquè el Consell Executiu i la societat catalana, de fet, que és el que compta, necessita aquesta col·laboració, i, segona, perquè queda clar que aquest és un tema que l'hem de discutir a Madrid, és un tema que cau absolutament fora de la nostra competència. En aquest sentit és que deia que jo agraïa, i, sobretot, els prego que vostès, a través dels seus partits, facin les pressions que calguin, si pot ser d'una manera coordinada amb el Consell Executiu, molt millor, però, en darrer terme, facin-les.

Tercer punt, vostès saben que el Consell Executiu de la Generalitat ha fet un plantejament, ja fa mesos, un plantejament que fins avui hem de dir que no ha arribat a la concreció que nosaltres desitgem, però que nosaltres no abandonem, que és l'anomenat pla o Fons d'Ocupació. Nosaltres, malgrat les dificultats, malgrat, fins i tot, el rebuig relativament formal que hi ha hagut per alguna de les parts socials respecte a això —i en aquest sentit he de dir que ha estat el rebuig clar, més aviat per algun sector empresarial—, hem de dir que nosaltres continuem plantejant la nostra voluntat de dur a terme aquest Fons d'Ocupació.

En primer lloc demà o quan sigui, si algú de vostès, si algun partit dels aquí presents desitja entrar a fons en aquest tema, serà el Conseller de Treball el qui els ho contestarà amb tot el detall que calgui, jo vull dir el següent: nosaltres seguim defensant aquesta política perquè estem d'acord amb la filosofia que l'ha inspirada. En primer lloc, una política de concertació, una política de negociació al més institucionalitzada possible, al més constant possible, al més seguida possible entre les parts socials i especialment entre els sectors patronals i els sindicats.

Segon punt, una política de sacrificis compartits. Ja sabem que cada part social diu que només és sacrificada ella, però nosaltres des de la nostra perspectiva del Consell Executiu entenem que no és així i, que en tot cas, d'aquesta crisi, només en sortirem a través d'una política de sacrificis compartits. Sobretot nosaltres, a més que no te-

Llista DSPCP

nim, si volem fer una política en aquest camp de l'atur, pròpiament competències per a fer-ho; només ho podem fer a base d'una mobilització de les parts socials. No ho podem fer a base de lleis, no ho podem fer a base de decrets, ho hem de fer trobant un camí nostre, un camí molt català, molt propi, molt de nosaltres, i aquest camí entenem nosaltres que ha de passar per una política compartida de sacrificis; una política que busca la creació, que busca una maduresa institucional, que doni un paper a tots els organismes socials, que obligui aquestes organitzacions socials a fer un plantejament de conjunt i no només sectorial i a col·laborar-hi, i que a través d'això els obligui, no solament a una responsabilització dels seus afiliats.

El fons econòmic que s'aconsegueixi a través del Fons d'Ocupació —si finalment aconseguim que sigui aprovat, cosa que evidentment si no ho aconseguim en un temps relativament breu serà difícil probablement que s'aconsegueixi; però en tot cas també diré que nosaltres no el retirarem; si algú ha de dir-hi que no, doncs que ho digui, i algú ha començat a dir-hi que no; molt bé, que ho digui, però nosaltres no el retirarem, entre altres coses perquè el que se'n diu un pla de conjunt, un pla en el qual els aspectes positius i negatius per a cadascú estiguin ben engranats, en els quals tothom vagi a les verdes i a les madures, que és l'única manera d'anar endavant —nosaltres no l'hem vist encara. Ningú no ens l'ha presentat encara. Per tant, nosaltres això ho mantenim. És a dir, que si ho aconseguim tirar endavant, el fons econòmic que s'aconsegueixi s'ha de posar al servei d'una política de creació i de salvament de llocs de treball, no al servei d'una política de subsidi, per dir-ho així, a fons perdut. És a dir, el subsidi de l'atur, l'hem de resoldre a través dels fons de l'Estat, a través de les cotitzacions socials que l'Estat cobra, etc., no a través d'aquest fons econòmic que es pugui aconseguir a través del Fons d'Ocupació. Jo els vull recordar —dic recordar perquè molts de vostès espero que hauran llegit la versió segona, que és la que actualment nosaltres estem intentant vendre, per dir-ho així, del Fons d'Ocupació; naturalment, això és una hipòtesi de treball, però és una hipòtesi argumentada, una cosa ben calculada —que aquest Fons d'Ocupació podria donar els llocs de treball que jo ara els detallaré. Repeteixo que és un Fons d'Ocupació destinat a crear o a salvar llocs de treball, no a la subvenció pura de l'atur. Per aplicació dels recursos del Fons d'Ocupació, exceptuant-ne l'ocupació comunitària, els destinats a manteniment, es podrien crear 12.400 llocs de treball. A través de l'esmena sobre el pressupost de l'Estat, que creiem que pot sortir i que forma part del cost del pla del Fons d'Ocupació, es podrien crear 2.100 llocs de treball. Els recursos destinats a manteniment, que serien un vint per cent del total dels recursos del Fons, i que s'aplicarien, no en aquest cas a la creació de llocs de treball, sinó al manteniment, a la defensa del lloc de treball en perill, d'empreses en perill, representarien 18.300 llocs de treball. Vostès saben, d'altra banda, que dins del pla que ha presentat el Consell Executiu, nosaltres proposem que hi hagi una supressió o una reducció al més forta possible de les hores extraordinàries per tal de donar feina a més gent; és a dir, que no hi hagi tanta gent que té molta feina i d'altra tanta que en té molt poca o que no en té gens, sinó que hi hagi més equilibri. Jo penso que això deu ser ben rebut per les parts sindicals, suposant que només aconseguíssim un cinquanta per cent d'aplicació d'aquest principi, que és un cinquanta per cent d'hores extraordinàries que per la raó que fos no poguessin ser suprimides, això donaria lloc a 37.500 llocs de treball. Hi ha aquí una partida que a mi em sembla la més problemàtica des del punt de vista dels càlculs, que és que la inversió pública —vostès deuen recordar que aquest és un tema estudiat en el Fons d'Ocupació—, que la inversió pública que es podria aconseguir suplementària, d'acord amb uns contactes que hi ha, podria donar lloc —però repeteixo que aquesta és la xifra que a mi em sembla més discutible—, a 2.900 llocs de treball. I finalment vostès poden recordar que el Fons d'Ocupació preveu que una part dels diners que es recullin es dediquin a l'estímul de la formació professional, cosa que vol dir gent que ha deixat de tenir feina i a la qual se li'n dóna cobrant uns cursos de formació professional; això significarien 20.500 llocs de treball.

En conjunt això vol dir que tindríem la creació de 54.000 llocs nous —dels quals estic disposat a treure, si vostès ho volen, 3.000, aquells 2.900 que he dit abans relacionats amb la inversió pública, perquè em semblen els més aleatoris—, 51.000 pel cap baix i 38.800 —diguem amb xifres rodones, 39.000— quant a manteniment o contenció. Ens n'aniríem, per tant, a més dels 90.000 llocs de treball o creats o salvats. Jo ja sé que el plantejament del Fons d'Ocupació és difícil, però en el moment en què perdem cada dia llocs de treball —en creem també, però sobretot en perdem; el resultat de sumar i restar és negatiu, òbviament ara per ara és negatiu—, davant d'una perspectiva d'aquesta mena, crec que els partits d'aquest Parlament i en general les parts socials i en general la societat catalana estan obligats a esgotar fins a l'última possibilitat que això es pugui dur a terme malgrat les dificultats. Deixant, però, ben entès que, si nosaltres no apliquem un sistema molt nostre i molt imaginatiu, nosaltres en el terreny de l'atur no podem fer res. Perquè el que se'n podria dir els instruments normals, els instruments rutinaris, els instruments de què un Govern faci un decret o que faci funcionar la màquina de fer bitllets per pagar gent que no té feina, això no és al nostre abast; això i altres coses, si vostès ho volen, més sofisticades i més complicades no són al nostre abast. Alesho-res, és clar, la crítica d'això, el fet simplement d'anar parlant que s'ha de lluitar contra l'atur sense l'aplicació d'unes mesures que forçosament hauran de ser imaginatives i molt nostres, no té sentit; això que actualment és moda, per exemple en els ambients empresarials, de dir: «és que hauríem de ser com els japonesos...», no, no som com els japonesos. Això que durant tant de temps m'he dedicat a, diguem-ne, rebatre en la gent que s'enlluernava en un moment determinat amb Cuba, amb Algèria, amb l'últim país que acabava d'arribar, i que ara s'ha convertit a dir que hauríem de ser com els japonesos, això és perdre el temps. És a dir, o nosaltres simplement ens posem a la roda del que sigui la política econòmica, la política contra l'atur, la política laboral que faci el Govern central, sense cap mena d'aportació nostra i simplement,

Llista DSPCP

en tot cas, anant fent pressions —que les hem de fer, això sí que ho hem de fer, hem fet referència abans—, perquè ens donin participació en determinats fons, etc.; o bé fer simplement això, o bé, si volem fer més, ens hem de posar en una línia absolutament imaginativa, que en el cas nostre, en el grau de competències que tenim i que tindrem en aquest camp, només passa per estimular la concertació al més sistemàtica, al més institucionalitzada possible entre els sindicats, entre els empresaris, entre les entitats financeres, i naturalment, d'una manera o d'altra, hi hem d'introduir aquí, a través del Consell Executiu de la Generalitat, també l'Estat.

Perquè el que nosaltres podem negociar, ho repeteixo, no és ni la política monetària, ni els aranzels ni una pila de mesures de política conjuntural, sinó que podem discutir els sous, podem discutir la productivitat, podem discutir fins a quin punt la defensa dels llocs de treball s'ha de fer de tal manera que es puguin defensar tots d'una manera immediata o se n'hagi de defensar una part per a reprendre després, sempre que això vagi lligat amb una política de beneficis, que també els podem discutir, i una política de la part d'aquests beneficis que s'ha de dedicar a la inversió, que això també ho podem discutir nosaltres; podem discutir la política, determinats aspectes de la política creditícia, sobretot si surt mitjanament bé el tema de les Caixes, i aleshores podem discutir alguns aspectes d'impostos amb l'Estat, encara que no massa. Podem fer això; i això és l'únic que podem fer, i això només ho podem fer, si trobem la manera de crear un sistema ben institucionalitzat de negociació entre les parts, evidentment amb la presència del Consell Executiu i amb la presència de les forces polítiques. Per tant, el Consell Executiu fa una nova crida per tal que, més enllà de les declaracions que tots fem i tots hem de fer, fem un esforç per veure si aquesta política de concertació institucionalitzada, realment la podem dur a terme. Perquè, és clar, se'ns demana de vegades que prenguem mesures. Per exemple, ens ve gent dient: «han de prendre mesures sobre l'ocupació a temps parcial», posem per cas. Però és que això, el Consell Executiu no ho pot fer; i això, el Parlament no ho pot fer. Això aquests dies s'està desenvolupant a Madrid, s'hi està fent el desplegament de l'Estatut del Treballador; però això escapa a la nostra competència. Nosaltres no entrem per aquesta línia que estem dient o simplement hem d'esperar l'acció dels Diputats de tots nosaltres a Madrid i la pressió —que d'aixo, sí que n'hi pot haver— que el Consell Executiu, només actuant en un cert sentit, i no s'espantin, com a grup de pressió, com a Govern, sigui capaç de fer sobre Madrid. Aquestes són les dues opcions que tenim, i sense renunciar a aquesta segona, entenc que fóra bo que la societat catalana fos capaç d'oblidar els japonesos i el que fos i, en canvi, fos capaç de trobar un camí propi, que, ho repeteixo, per a nosaltres passa a través de la concertació institucionalitzada.

Deixaré de banda altres aspectes, com ho puguin ser una sèrie d'iniciatives que estem a punt de prendre per a dur a terme el control del frau, en dues direccions; el frau que fan els treballadors que reben el subsidi d'atur i que treballen, el que fan empresaris que contracten treballadors sense posar-los a la Seguretat Social. Deixo de banda tots aquests aspectes i passo a un altre punt que, de fet, pot ser un ajut important per a l'atur, però que al mateix temps entra ja en aquest segon punt que hem dit, que era una acció econòmica general que ens ha de portar a aquesta nova economia, a aquesta nova base productiva catalana i també a una societat catalana més progressiva.

Em refereixo a l'ajut a les corporacions locals. Aquí nosaltres ens vàrem comprometre a fer tres coses, que eren primer, donar suport als Ajuntaments en la seva reivindicació perquè hi hagi una participació més alta de les finances locals en els pressupostos generals de l'Estat; segon, ens vàrem comprometre a dur a terme, pel que fa referència al pla d'obres i serveis de les Diputacions, que avui és competència de la Generalitat, a fer una política que combinés l'interès públic amb l'ocupació de mà d'obra i, finalment, una política que permetés als Ajuntaments arribar amb més bones condicions al crèdit.

En aquest sentit, vàrem tenir un primer resultat positiu, del qual ja vaig informar i que a més és una cosa que ens vam comprometre que funcionés a partir del 20 d'octubre, i això funciona realment a partir de mitjan octubre, que va ser l'acord de les Caixes per tal de fer, del setembre a fi d'any, crèdits per valor de 3.000 milions de pessetes als Ajuntaments, a condició que la Generalitat prengués, no evidentment la responsabilitat econòmica d'aquests crèdits, no la responsabilitat de tornar-los, sinó simplement una responsabilitat política i moral, és a dir, que la decisió fos presa per la Generalitat o per una Comissió Mixta amb una presència determinant de la Generalitat. Per a calibrar el que això vol dir i per a no prendre-s'ho a la lleugera, han de tenir present que fins aquest moment —la ciutat de Barcelona a part— el volum de crèdits de les Caixes en els Ajuntaments catalans no sobrepassava la xifra dels 1.500 milions de pessetes. Ara he de dir que aquests últims dies, fa tres o quatre dies, s'ha arribat a un nou acord amb les Caixes en el sentit que per a l'any 81 les Caixes estan disposades a donar, en crèdit, i també sempre amb aquesta, diguem-ne, decisió política i aquesta garantia política i moral de la Generalitat, 3.000 milions de pessetes més. O sigui que ens trobarem que des del setembre del 80 al desembre del 81, haurem pogut mobilitzar 6.000 milions de pessetes de crèdits per als Ajuntaments a través de les Caixes.

Dit això, i entrant més en la part segona que en dèiem la construcció d'una nova economia i d'una nova base productiva catalana, passo a considerar, d'aquells quatre punts als quals abans he fet referència, el primer, que són els colls d'ampolla que frenen el nostre creixement i que de cara a aquesta política a curt i mitjà termini entenem, perdó, a mitjà i llarg termini, no a curt, entenem que és essencial de superar.

Bàsicament, hi havia quatre punts: el punt de l'energia, el punt de l'aigua, el punt dels desequilibris territorials, i el punt de la formació professional. He de dir que el —començaré per l'últim, perquè és molt poca cosa el que he de dir sobre això— he de dir que, esperant els traspassos, que ara ja són molt imminents, sobre formació professional, el Consell Executiu de la Generalitat no ha iniciat encara una política efectiva en aquest camp. Però aquest, a partir d'ara —i és un compromís que prenc davant del

Llista DSPCP

Parlament— serà un objectiu —fins ara, repeteixo, poc en primera línia— però que passarà a primeríssima línia de les preocupacions del Consell Executiu.

Pel que fa a l'energia també en parlaré poc, perquè en bona part és un tema que ens desborda. Nosaltres, evidentment, el Consell Executiu seguirà les normes del Pla Energètic Nacional —vull recordar que el Pla Energètic Nacional va ser votat per la gran majoria del Parlament espanyol i evidentment per la gran majoria dels Partits aquí presents—, i per tant, sortint de la base que nosaltres, en un futur immediat no podrem prescindir de l'energia nuclear, també diem amb la mateixa rotunditat, també diem que aquesta energia nuclear haurà de comportar necessàriament—, «necessàriament» vol dir que si no comporta això, no n'hi pot haver d'energia nuclear—, ja veurem com ho resoldrem, com n'hi podrà haver aleshores —haurem d'anar amb espelmes—, però evidentment no hi podrà haver energia nuclear si no hi ha dues coses, que són: la seguretat plena, és a dir, la seguretat d'acord amb el que són les normes dels països tècnicament —i fins i tot socialment des del punt de vista, diguem-ne de protecció civil, més avançats que no pas nosaltres, els països europeus més desenvolupats—, la seguretat i evidentment, després les contrapartides, tenint present que aquest és un tipus d'energia que per la raó que sigui no és una energia desitjada. Per tant hi haurà d'haver, a les zones on es produeixi, unes contrapartides suficients. Aquesta serà la nostra política. D'altra banda, no és cap novetat, des de l'any 76, des de l'any 77, nosaltres, sempre, d'una manera sistemàtica, d'una manera sistemàtica, hem fet aquesta política i el que s'ha de valorar molt és que en els moments decisius en què s'ha hagut de votar en el Parlament espanyol, aquesta hagi estat també la política dels altres Partits.

Segon punt, segon gran coll d'ampolla, és el de l'aigua. Sobre això, les quatre línies d'actuació que pensem tenir, ja les vaig explicar en el debat anterior, i per tant avui no m'hi aturaré massa; però són les següents: primer, la recuperació de l'aigua de la zona de Barcelona. És a dir, no només el sanejament, que quedi clar, sinó també la recuperació de l'aigua de la zona de Barcelona. En aquest sentit, nosaltres presentarem en un termini breu —en un «termini breu» vull dir en un termini de quinze dies— un projecte de llei sobre la recuperació d'aigües, no només de la zona de Barcelona, sinó en general, però que evidentment, on l'hem d'aplicar —entenem nosaltres— d'una manera immediata, d'una manera ràpida, és a la zona de Barcelona. És evident i jo no defujo cap tema, que al nostre parer, aquesta recuperació de l'aigua comportarà un encariment del preu de l'aigua a la zona de Barcelona. Això és evident, ara no ho podem xifrar, però en tot cas, com a criteri, he d'avançar que entenem que això serà indefugible. D'altra banda, aquesta és també la forma com aquests temes s'han resolt a la majoria de països —evidentment molts d'ells, molt més progressius que nosaltres—, on s'ha plantejat aquest tema. Per tant, aquest és un primer punt. Segon punt: nosaltres seguim essent partidaris de resoldre al més ràpidament possible —i estem treballant en aquest sentit perquè se solucioni—, el problema de l'aigua al Camp de Tarragona; perquè se solucioni el problema de l'aigua a Reus, a Tarragona, a Salou, etc., a tota aquella zona. Creiem que això s'ha de fer amb les aigües sobreres —no sobreres, sinó que es perden— dels canals de l'Ebre, i d'una manera especial, d'una manera fonamental, del canal de l'esquerra de l'Ebre. Aquest és un tema que suposo que donarà lloc a discussions aquí i al Parlament de Madrid, perquè com vostès saben, això en bona part passa a través del Parlament de Madrid, però és propòsit del Govern de la Generalitat que el màxim possible de decisions es puguin prendre aquí i que, en tot cas, les decisions que es prenguin fora d'aquí es facin respectant o incrementant, fins i tot, els drets que creiem que en aquests moments té la Generalitat, té l'Autonomia catalana, sobre aquestes aigües i sobre aquestes decisions. Hi ha dos punts més que seran objecte d'actuació per part del Govern de la Generalitat, que són: primera, l'aprofitament de l'aigua a les comarques de Lleida; a Lleida hi ha aigua, i evidentment s'aprofita en molts aspectes, però no s'aprofita prou, i això s'ha de... això hem d'anar a un aprofitament immediat. Hi ha en aquest sentit dos temes que nosaltres procurarem estar en condicions de plantejar molt ràpidament: l'un, ja l'he dit algunes vegades, és al canal Algerri-Balaguer; d'aquest canal, el Consell Executiu en té ja a punt els plànols, tota l'obra està planificada, i ha iniciat —de fet ha iniciat la part més difícil del tema que és el tema de la concessió d'aigua— una negociació que no serà fàcil, que, a més, traspassa els límits catalans, però que confiem tirar-la endavant; almenys és amb aquest esperit que l'hem iniciada. Hi ha un tercer aspecte, que és el finançament del canal, que en aquests moments creiem que estem en condicions de poder dir que seria un aspecte resolt, que seria una qüestió assegurada. Tenim un altre tema, a Lleida, del qual pensem també iniciar l'estudi d'una manera immediata, que és el tema de l'aigua a les Garrigues, i també a la Segarra. Sobre això ja s'ha començat a actuar, però concretament a les Garrigues, en un doble aspecte: l'aspecte abastament, l'aspecte de l'aigua potable per a persones i per a animals, per al bestiar, i després també eventualment —cosa que està topant amb moltes dificultats, però que no hem renunciat a poder-ho fer—, el problema dels regadius. I la quarta cosa; he dit, la primera, la recuperació de l'aigua a la zona de Barcelona; la segona, el tema del Camp de Tarragona; la tercera, l'aprofitament a les comarques de Lleida, amb alguns aspectes puntuals que els acabo d'explicar; i la quarta és l'aprofitament de l'aigua a les comarques de l'Ebre, de l'Ebre, vull dir bàsicament les terres de l'Ebre, les quatre comarques de l'Ebre. Perquè, és clar, les comarques de l'Ebre tenen aigua, fa molts anys que tenen aigua, i no l'hem aprofitada, aquesta font de riquesa tant important —i més en els temps moderns. No és que no s'hagi aprofitat en part, perquè en part s'ha fet però tant en el terreny agrícola com en el terreny industrial, hi hauria molt més a fer. Per tant, aquests són els quatre punts en els quals pensem actuar per tal que l'aigua no sigui, ella també —però ho és, actualment ho és—, un motiu, un coll d'estrangulació, un coll d'ampolla per al desenvolupament català.

El tercer gran coll d'ampolla, en el qual sí que m'entretindré una mica més, perquè no el vaig tocar pràcticament gens en el debat d'ara fa un mes, és el dels desequi-

Llista DSPCP

libris territorials. Sobre això, he de dir dues coses: el Consell Executiu ha estat treballant en l'esquema i les directrius del Pla d'ordenament, que estaran llestos a finals d'any; i després vull assenyalar una altra cosa que ha estat ja una conquesta molt important, que... jo entenc que moltes vegades, les coses que es guanyen no tenen per què ser magnificades, però jo sí que tinc l'obligació de subratllar-ne tota la seva importància, no solament potser per la intervenció que han tingut en això els Partits que donen suport al Govern de la Generalitat, sinó perquè, a més, és que és un objectiu molt important, és que en la línia de lluitar contra els desequilibris territorials, aquest cànon energètic del qual veig que, de tant en tant, veig que hi ha algú que en fa crítiques de principi, l'any que ve, per al que avui són les províncies de Lleida i de Tarragona, representarà 5.000 milions de pessetes. 5.000 milions de pessetes per al que avui són les províncies de Lleida i Tarragona. 1.500 milions per a Lleida, i 3.500 milions per a Tarragona. Bé; naturalment, aquest diner, doncs representa una possibilitat de lluitar, de lluitar contra els desequilibris territorials en la qual —siguem sincers— mai ningú no havia somniat. Aquesta és una conquesta; ja sé que s'han de dir les coses que no van bé, però les coses que van bé —aquesta n'és una de molt important— també s'han de subratllar. Però dites aquestes dues consideracions, una, l'esquema i directrius del Pla d'ordenació, i l'altra el problema del camp energètic, que ja és una conquesta feta —ja els he dit que no solament per la via de projecte, sinó de coses que s'han aconseguit—, dit això, voldria parlar-los de la política que pensa dur a terme el Consell Executiu en termes de cara a lluitar contra els desequilibris territorials. En primer lloc, ocupar-se simultàniament del desequilibri territorial comarcal, és a dir, de les comarques regressives, o menys desenvolupades que la mitja del país, i dels problemes urbans, els dos grans temes: comarques aturades, comarques estancades; i els problemes urbans, la congestió urbana.

Segon punt: dur a terme la lluita contra aquests desequilibris en les direccions següents: una, disminuir els desequilibris en el terreny. Primer: de l'accessibilitat i de les comunicacions, i per això, per exemple, nosaltres quan ara hem estat discutint els pressupostos, hem posat un accent especial en carreteres com... —els pressupostos o els estudis de cara als pressupostos del 82, que ja s'estan fent—, hem posat un accent especial en carreteres com, per exemple, les següents: la carretera del Doll, ¿quants anys fa —Diputats lleidatans— que es parla de la carretera del Doll i no s'acaba de fer mai? I tanmateix, difícilment podem fer res una mica seriós en el Pallars, sense haver resolt el problema de la carretera del Doll, és a dir, de la carretera que va de Camarasa a Tremp, directament, sense fer la volta pel Coll d'Àger. Segona carretera que considerem molt important: la carretera Aldea-Tortosa. La carretera Aldea-Tortosa, per tal que la ciutat de Tortosa no quedi —encara que sigui per pocs quilòmetres— una mica al marge del gran benefici, del gran benefici, que això també s'ha de subratllar, que per a aquelles terres ha representat l'autopista. Segona. Una altra és —més endarrerida, aquesta, però també en línia de preocupació, almenys des del punt de vista del Consell Executiu—, és la carretera Vandellós-Tivissa, perquè, naturalment, si nosaltres no aconseguim una entrada a la Ribera d'Ebre millor —a part d'altres problemes que potser ens permetran resoldre'ls per altres conductes, com és el tema de la protecció civil que necessitaran aquestes zones el dia que funcioni la nuclear— a part d'això, és evident que si no aconseguim un accés, un camí d'entrada a la Ribera a través d'una bona carretera, el desenvolupament de la Ribera està parat, està condemnat. I després, dues altres carreteres, que són la carretera Vic-Ripoll-Ribes i la carretera Manresa-Berga. Bé; això és ¿per què? Perquè lluitar contra els desequilibris en el camp de les comuinicacions és un objectiu bàsic d'aquesta política, com ho és també —segon punt— la política de transports, lligada amb l'anterior, com ho és també la política d'equipaments escolars, sobretot d'instituts —després en parlarem, dels instituts— com ho és també —i també en parlarem després— la política d'equipaments sanitaris, la política d'un cert equilibratge dels recursos hídrics... Repeteixo, la ciutat de Reus, la ciutat de Reus fa vuit dies tenia aigua per a quinze dies... això és una cosa que no hi ha cap Govern, cap Govern ni cap Consell Executiu, que pugui fingir que ho ignora, ni hi pot haver cap comunicat de cap Partit, cap comunicat de cap Partit, que el desviï de la seva obligació, que és resoldre aquest problema: recursos hídrics, recursos energètics —i també lluitar, la lluita contra els desequilibris passa per incrementar la capacitat d'absorció d'aigües residuals, ja n'he parlat abans—, i un tema de què encara no he parlat, però que després tornaré a tocar, encara que sigui per sobre: el tractament de residus sòlids.

El tercer punt, a la nostra política de desequilibris territorials, és que el Pla d'obres i serveis, s'orienti preferentment cap a les comarques de medi rural, no cap a les comarques urbanes sinó cap a les de medi rural i menys desenvolupades. I això en les línies següents: aigua, tot el problema que és l'aigua: xarxes d'aigua, abastament d'aigües, electricitat i telèfon, especialment telèfon rural—, que és un problema de difícil solució, ja els ho avanço, però que procurarem fer-hi, encara que sigui modestament, procurarem treballar-hi, i en general, obres d'acondicionament rural. Un quart punt seran les actuacions urbanístiques directes, fetes amb criteris de l'Institut Català del Sòl. De cara a això disposem de tota la... tenim unes possibilitats d'actuació gràcies al patrimoni industrial disponible, a Berga, a Vic, a Manresa, a Igualada, a Lleida, a Tarragona i a Vilafranca. I l'objectiu ha de ser, i alguna cosa podem fer —no oblidin que invertir aquesta tendència a la concentració és una cosa molt difícil i lenta— però feta aquesta observació que el realisme m'obliga a fer, l'objectiu és, utilitzant precisament totes aquestes possibilitats d'actuació urbanística que vostès en el mapa poden col·locar fàcilment, doncs, descentrar l'activitat cap a la depressió central, és a dir, treure-la d'aquesta accentuada tendència a encontrar-se a la costa, en els centres urbans de la costa. Dintre d'aquestes actuacions urbanístiques, hi ha, com a propòsit nostre, el desenvolupament del Baix Ebre i del Montsià, i finalment, dintre del que avui és la província de Barcelona, reequilibrar el pes de l'Alt Penedès. El cinquè punt és invertir —que està al nostre abast fer-ho— entorn dels

Llista DSPCP

250 milions de pessetes anuals, durant quatre anys, durant un període de quatre anys, en sòl i projectes, per tal de facilitar nous emplaçaments industrials. I això s'hauria de complementar amb la creació que pensem fer d'una institució destinada a assessorar la nova inversió i, sobretot, a assessorar aquest servei de trasllats industrials que avui, en la línia de reconversió del país és un fet, ha de jugar un fet, un fet, un paper important.

De cara a això —després, quan parli de la política creditícia de la Generalitat m'hi tornaré a referir—, de cara a això disposarem d'un instrument —penso que disposarem d'un instrument, després els ho explicaré— de crèdit, de fer una política de preferència de crèdit cap a les indústries que serveixin, justament, o que es proposin o que puguin ser utilitzades en aquest pla de reequilibratge del país.

Hi ha un setè punt que és tota una sèrie de mesures que la Generalitat està en condicions de prendre i que són complementàries de les que fan les Corporacions locals. Ara em refereixo, sobretot, així com abans he parlat molt de les comarques menys desenvolupades i més rurals, ara parlo d'aquestes àrees més densament urbanes. Són la creació de xarxes arterials, són el tractament de residus sòlids, als quals abans he fet referència, són la depuració d'aigües residuals —coordinant això, naturalment, amb els abastiments—, són la reestructuració urbana i la descongestió, l'ajut i l'actuació, tant privada com pública, a la política d'habitatge, la inversió escolar, esportiva, assistencial i cultural, i, finalment, també el control dels efectes de l'activitat industrial sobre el medi ambiental d'aquestes zones. Tot això s'ha de fer amb fons que ens vinguin de la Generalitat, que ens vinguin de l'Estat, a través de la política que hem de fer aplicada als pressupostos generals de l'Estat, o bé els fons propis de la Generalitat, no bàsicament a través del Pla d'obres i serveis, que, com hem dit, nosaltres voldríem aplicar, d'una manera preferent, a les comarques de medi rural i menys desenvolupades, no tant a les urbanes. I, finalment, el Govern de la Generalitat està en condicions de dur a terme una actuació urbanística, amb finalitat d'estructuració urbana, a través, òbviament, de l'Institut Català del Sòl, per la qual cosa preveiem una inversió anual, durant quatre anys, de mil milions de pessetes. Aquesta és la política que el Govern en aquest Pla, que torno a dir que no és un Pla de política econòmica, sinó un Pla d'actuacions econòmiques, pensa dur a terme, en el cas concret dels desequilibris territorials. Aquest era un dels punts que dèiem que havia de seguir aquesta política nostra. L'altre era orientar l'activitat econòmica per tal que s'adeqüi als condicionaments actuals. En aquest sentit, l'actuació del Govern de la Generalitat anirà destinada a mirar d'afavorir les línies següents. En primer lloc, una —després en parlarem també quan parlem en termes més concrets de possibilitats d'inversió—: la modernització agrícola i ramadera, és a dir, Catalunya està en condicions de fer una agricultura i una agricultura de primera fila. Segona línia d'actuació: la terciarització. Allò que hem dit abans que deia aquell Ministre belga val per a Bèlgica, que és un país ja amb un elevat grau de terciarització, però, evidentment, val molt més encara, perquè en tenim menys a Catalunya. Catalunya té un grau de terciarització que, fins i tot a nivell espanyol, almenys comparat amb determinades zones d'Espanya, és relativament baix. Evidentment, donar —després en parlarem, també— una gran importància a la reconversió industrial, reconversió industrial que, per parlar amb tota sinceritat —ja saben que no m'agrada pas enganyar ningú—, pot crear, en algun cas concret, i en més d'un, millor dit, d'una manera immediata algunes situacions d'atur, i, per tant, hem d'estar en condicions, ràpidament, de crear noves fonts de riquesa, perquè això passarà. I això passarà per una raó molt simple: mentre aquesta roba, o la de qualsevol de vostès, ens surti més cara que la que surti d'un país de la cantonada —no cal dir els països llunyans— no resoldrem el problema. Això no és per a demà passat, evidentment, però aquest ha de ser l'objectiu. Per tant, la reconversió industrial és inevitable i no la podem defugir, amb tots els traumes que pot produir, però l'hem de fer. En aquests moments, concretament, hi ha tres sectors a Catalunya —això és purament conjuntural, però només ho poso com un exemple de per on van les preocupacions del Consell Executiu—, hi ha tres sectors que ens tenen especialment preocupats, i sobre els quals estem treballant— en alguns aspectes ho hem de fer, perquè passa per ells conjuntament amb l'Administració central —que són el tèxtil cotoner, el tèxtil llaner i el receptor, un sector del qual es parla molt poc, probablement perquè té poca importància laboral, però que en realitat és un sector amb crisi profunda, que és el sector de la pell.

Hi ha una quarta línia d'actuació, i és que, tot això, nosaltres ho volem fer en una línia molt microeconòmica. Primerament, perquè creiem que avui, tal com estan les coses, l'economia mundial, no solament de casa nostra, imposa actuar en termes molt microeconòmics, no només macroeconòmics, molt microeconòmics, i després, siguem clars, perquè és que els grans instruments macroeconòmics, no els tenim. És a dir, que nosaltres hem d'actuar en aquest camp. Hem de parlar de sectors, però moltes vegades de subsectors i moltes vegades, simplement, d'empreses concretes i salvar una empresa, és salvar molt. És salvar els llocs de treball, és salvar la continuïtat d'una població, etcètera. I, evidentment, a més, això, ho hem de fer perquè en aquest moment de crisi —acabo de parlar del sector tèxtil, molt bé; agafin el que vulguin: el llaner, el cotoner, o bé el teixit de punt, qualsevol sector d'aquests— les empreses van malament, i vostès troben una sèrie d'empreses que van molt bé, no bé, molt bé. No en direm els noms, però podríem dir-ne. O bé ens trobem que en aquests moments en els quals tothom diu que hi ha una gran crisi de consum —i és veritat que hi ha una gran crisi de consum—, ens trobem que a Reus s'ha fet una empresa nova, de creació nova, que ha donat lloc a dues-centes persones, llocs de treball per a dues-centes persones. Ens trobem amb això. O bé ens trobem que a Catalunya hem tingut l'empresa que ocupa els percentatges més importants del mercat de detergents a Espanya, i que totes les ofertes de les multinacionals no hi han reeixit, i continua essent una primeríssima empresa. I aquestes coses les hem d'analitzar. Vull dir: hi ha crisi, hi ha crisi; però de tota manera és clar que aquesta crisi es pot superar en molts nivells par-

Llista DSPCP

ticulars i la suma de molts nivells particulars ens donaria un resultat de conjunt positiu. O bé, no més enllà de la setmana passada, resulta que en aquests moments en els quals tenim molts motius de preocupació, relacionats precisament amb empreses de caràcter estranger a casa nostra, resulta que hi ha una empresa, una empresa catalana, que ella compra la filial d'una multinacional estrangera aquí, ella, per exemple, concretament ara parlo del camp de l'alimentació. És a dir, aquest estudi dels subsectors, i aquest estudi de les empreses, a part que és una mica l'únic camp en el qual realment podem ser positius, podem ser eficaços, i repeteixo que molt eficaços, d'altra banda, avui l'economia moderna va bastant per aquesta línia.

Nosaltres ens queixem que no tenim els grans instruments de política macroeconòmica, però és que els països que tenen els Governs amb plena sobirania, que tenen els grans instruments de política macroeconòmica, tampoc no se'n surten. Nosaltres no ens en sortim perquè el Govern de Madrid no se'n surt, i perquè a Itàlia no se'n surten, i perquè a Bèlgica ja he dit el que passa, i aquests senyors tenen els instruments de la política macroeconòmica. Què vol dir això? Que la política macroeconòmica sola avui no resol els temes. Per tant, la línia d'actuació nostra, a part de la terciarització, la modernització agrícola, la reconversió industrial, porta a un plantejament molt microeconòmic, que lliga, a més, amb allò que sempre el nostre Consell Executiu ha defensat: a Catalunya, la indústria; a Catalunya, l'economia en general; també l'agricultura; també el turisme; també els serveis. Ens defensarem a través d'ocupar tot aquell sector que nosaltres en diem l'economia intersticial, és a dir, aquell sector no basat en la tecnologia de la gran inversió. Pot ser una tecnologia important, pot ser-ho. No oblidin, i no és propaganda de ningú, que una moto catalana va quedar campiona del món, posem per cas, no? O no oblidin, per exemple, que resulta que el 30% dels motors d'aeromodelisme que es venen a Europa es fan a Catalunya, per exemple. O no oblidin, per exemple, que tenim una de les primeres empreses europees en components electrònics passius, per exemple, o que tenim una de les tres primeres empreses europees de compressors, per exemple; o que hi ha dues empreses catalanes petites que estan venent «software» a molts països europeus. O sigui, que quan diem economia intersticial, no volem dir economia de bastaix, una economia venuda, una economia vulgar, una economia, diguem-ne, artesana, tampoc, en el sentit pejoratiu que es podia donar en aquesta expressió, sinó una economia que no es pot basar ni en la gran potència fiinancera, ni en la tecnologia de gran inversió, però que, en canvi, pot ser molt important, a condició que li donem suport polític. Perquè el problema d'aquesta economia és que moltes vegades, per la seva dispersió, té poca força política.

Bé, aquestes són les línies d'actuació. Les repeteixo: terciarització, modernització agrícola i ramadera, reconversió industrial, plantejament molt microeconòmic, i aquesta idea clara del que ha de ser el nostre camp, que no és ni la tecnologia de gran inversió, ni la gran potència financera. Malgrat això, jo els vull recordar que Catalunya és la desena regió industrial d'Europa. És a dir, amb aquestes normes, que han estat de tota manera les nostres fins avui, Catalunya era fa dos anys, i era l'any passat —esperem que ho mantingui aquest any 80— la desena regió industrial d'Europa.

El tercer punt que hem dit que seguiríem, en aquell primer plantejament que els he fet, és la defensa de les empreses viables. No m'hi aturaré, però, en tot cas, vull dir que això només ho podem fer... Una altra vegada torno a la idea de la corresponsabilització real de les parts, i, d'altra banda, nosaltres en aquest sentit —en parlaré a l'últim tros del meu discurs—, sí que pensem que, encara que modestament, les decisions del Consell Executiu de la Generalitat durant una primera etapa no podran ser, diguem-ne, molt espectaculars, però, encara que modestament, estem en condicions, a partir del 81, de fer una política de crèdit, que espero que podrà ajudar a la defensa de les empreses viables.

El quart punt era crear els instruments idonis per a afavorir el nostre creixement. En aquest sentit, nosaltres hem constituït ja, i ja funciona, una Comissió d'Ajut per a la reconversió de la indústria a Catalunya. Això ja funciona, ha treballat en sectors i en empreses concretes, però ara li donarem més possibilitats, i, sobretot, li donarem més responsabilitat, perquè el que li donarem és que la política creditícia, que després explicaré, de la Generalitat, passarà per aquesta Comissió. És a dir, qui dirà si es pot donar o no es pot donar un crèdit a una determinada empresa, serà concretament la Comissió d'Ajut a la Reconversió i per a la Indústria a Catalunya. Més endavant, i això haurà de ser a través d'una llei que presentarem en el Parlament, ens proposem crear un Institut Català de Desenvolupament, que serà una entitat mixta d'administració pública i d'administració privada, amb els objectius de fomentar la creació de noves empreses a Catalunya, de facilitar a les empreses l'accés a uns nivells adequats de tecnologia, de gestió i d'organització, i de tècniques empresarials —de formació empresarial i professional—, d'informació en general, de comerç exterior, i també de finançament, i després també facilitarà la coordinació de les relacions de l'Administració amb les empreses. Amb una economia com la nostra, que nosaltres definim d'economia intersticial, de gran vitalitat, però d'empreses relativament petites, que hi hagi una força política institucional, que ha de ser el Govern de la Generalitat i l'Administració catalana, que ajudi, que canalitzi, que reforci les relacions de les empreses amb l'Administració —la catalana i la central—, ens sembla un fet absolutament necessari. Més endavant, caldrà també ajudar a facilitar la relació d'aquestes empreses amb l'Administració de la Comunitat Econòmica Europea.

En la línia de crear instruments idonis, a part d'aquests dos que acabo de dir, per a afavorir el nostre creixement, donem una gran importància al reforçament de les institucions tècniques del nostre país. Concretament, com vostès saben, jo vaig anunciar que pensàvem fer la màxima pressió possible —confio que també aquí podrem comptar amb la col·laboració de totes les forces polítiques catalanes— per tal que es compleixi la promesa ja feta, i molt formalment feta, i és de poder, d'aquí a l'any 88, posar en condicions la Universitat Politècnica, a tra-

Llista DSPCP

vés d'una inversió de set mil milions a començament del 82 fins al 88. En aquesta mateixa línia, pensem reforçar algunes altres entitats de caràcter universitari, de caràcter d'ensenyament, i, d'una manera especial, fa una gran falta a Catalunya, una Escola de Veterinària, i nosaltres pensem iniciar de seguida les gestions per tal de poder-la obrir. No em facin dir on s'ha de posar aquesta Escola de Veterinària, perquè això vostès saben que serà una guerra civil, però, en fi, d'això, quan arribi el cas, ja en parlarem. Ara com ara, del que es tracta és que Catalunya necessita urgentment una Escola de Veterinària.

Hi ha un quart punt també en la línia de crear instruments per a afavorir el nostre creixement, que és el reforçament o bé la creació, quan s'escaigui, de tota una sèrie d'òrgans, d'institucions, d'entitats, com, per exemple —en diré algunes—, unes que ja existeixen i que ens proposem reforçar, per dir exemples, no? Per exemple, el Centre de Disseny de Barcelona. Jo, fa uns dies, vaig visitar el Centre de Disseny de Barcelona, no va ser una visita casual, va ser una visita simplement a través de la qual volia donar a entendre, vaig intentar donar a entendre —i ara ho vull repetir— que la nostra economia en aquesta política que el Govern proposa a mitjà i a llarg termini, s'ha de basar d'una manera molt important en activitats d'aquest tipus: Escola de Disseny, o bé Escola de Disseny Tèxtil, que ja existeix, o bé tota una sèrie d'entitats sectorials, algunes de les quals, una d'elles, per exemple, ja va iniciar la Generalitat provisional, com va ser en aquell moment l'Institut de la Carn que ara complementem amb l'Institut de la Vinya i del Vi, tota aquesta sèrie de coses que han de permetre la projecció, la potenciació, de les nostres iniciatives econòmiques. També us anuncio que a partir del mes d'abril començarà a funcionar una escola, l'Escola d'Hoteleria i Turisme, a partir del mes d'abril, amb un curs experimental i que pretenem, i ja d'una manera més plena a partir del mes de setembre o octubre de l'any que ve, que pretenem que aquesta escola tingui una actuació descentralitzada, perquè, com vostès saben, el turisme és un fenomen, és un fet molt general a Catalunya. A comarques, a més, amb característiques molt pròpies, i, per tant, també, amb una gran reclamació, amb una gran reivindicació per part de totes elles de poder ser presents en aquest procés de millora o de perfeccionament del nostre turisme.

Bé, nosaltres volem crear tota una sèrie d'institucions, els he dit alguns exemples concrets, a través de les quals la nostra economia pugui tenir aquell nivell, aquella qualitat, per dir-ho així, que, en alguns casos, avui encara ens falta.

En aquesta mateixa línia, ens proposem dur a terme una política de promoció del nostre comerç i del nostre turisme. També aquest és un punt en el qual, en part, tot això ja ho hem fet: per exemple, en el cas del turisme, concretament, d'ençà d'aquest estiu, hi ha una actuació que jo m'atreveixo a qualificar d'eficaç, una actuació eficaç de cara a fer que el turisme català tingui un contacte directe, i no a través dels organismes de l'Estat, amb les grans fonts creadores, amb les grans organitzacions a Europa, amb les grans organitzacions productores del turisme a l'estranger. Això ho pensem fer també en el camp del comerç exterior, a través d'un sistema que, forçosament, haurà de passar, probablement, per la creació d'un centre en el qual participin els òrgans perifèrics de l'Administració de l'Estat, a fi de poder evitar la crítica que constantment se'ns està fent, i poder salvar la vigilància —si se'm permet dir-ho així— la vigilància a què estem sotmesos cada vegada que el Govern, cada vegada que el Consell Executiu, cada vegada que la Generalitat, m'imagino que cada vegada que el Parlament, volgués prendre una iniciativa que, per dir-ho així, entra en el camp internacional. Però, de tota manera, això, d'una manera o altra, ho hem de fer, no hi podem renunciar, perquè tots vostès són conscients que moltes vegades els interessos de Catalunya han estat mal atesos, mal atesos, per l'Administració central. En el camp del turisme és evident. Quan a nosaltres ens diuen, a Madrid, que no volen duplicitats, nosaltres els hem de dir que no es tracta de duplicitats, que es tracta que el turisme català, la propaganda del turisme català, no figura enlloc en les oficines de turisme de l'Estat espanyol arreu del món, no hi figura. O bé, es tracta que, per exemple, quan aquest estiu va haver-hi tota la vaga dels camioners, no la vaga dels camioners, els incidents dels camioners a la frontera, quaranta-vuit hores després que la frontera estigués oberta, a finals de juny, en un moment, diguem-ne, de gran afluència turística, les organitzacions turístiques alemanyes, concretament, no havien rebut la comunicació que la frontera de la Jonquera estava oberta i estava normalitzada. Per tant, això no és un problema de duplicitat, això és un problema, simplement, de defensa elemental d'una font de riquesa molt important per a nosaltres, que és el turisme.

Per tant, nosaltres, ja hi hem estat treballant, per això ho hem d'institucionalitzar, ho farem d'una manera que no xoqui amb el que són... en fi, amb possibles... justifica sobre el paper, almenys segons la lletra, dificultats que ens podrien posar, però, en tot cas, això que estem fent d'una manera, diguem-ne, no oficial en el camp del turisme, ho farem d'una manera institucionalitzada, i en el camp, concretament, de la promoció del comerç exterior, ho farem també.

En aquesta mateixa línia, iniciarem, concretament el mes de febrer, els primers cursos de formació de tècnics en matèria de comerç exterior, Catalunya és un país, per exemple, i això es diu, en el qual a les nostres universitats no hi ha cap mena d'atenció al comerç exterior. Això, en un moment en què si ens salvem serà, com he dit abans, primer, perquè aquest vestit no serà més car que el que facin al país del costat, i, a més, perquè el sabrem vendre a fora, sabrem competir a fora, és gravíssim. Per tant, la Generalitat farà una suplència d'aquesta falla que hi ha i, per tant, a partir del mes de febrer, començaran els cursos de formació de tècnics en matèria de comerç exterior, i, d'altra banda, s'iniciarà també, però això potser haurà de ser una mica més tard, tot un programa de becaris que vagin a l'estranger, amb l'objectiu d'iniciar-se en l'estudi de mercats, fins i tot de determinats productes molt concrets, molt, diguem-ne, sectorialitzats, però que tinguin potencial, productes que tinguin potencial d'exportació.

Finalment, estem iniciant la creació d'antenes comer-

Llista DSPCP

cials a països que poden ser especialment interessants per a nosaltres i que d'altra banda, tenim possibilitats d'entrar-hi, tot sigui dit. Vull dir que, per desgràcia, no sempre podem actuar d'acord amb criteris d'una planificació molt estricta, sinó que hem d'aprofitar les escletxes que tenim, i, en aquest sentit, hem de dir que estem en condicions, i ho estem iniciant, estem en condicions de crear antenes comercials, concretament en alguns països sud-americans, antenes comercials al servei, òbviament, de les empreses de Catalunya.

Dit això, passo ara a un altre tema, que és el de les finances. La primera cosa que els he de dir, és que en el debat de presentació i defensa de la meva candidatura a la presidència de la Generalitat, vaig prendre el compromís de plantejar, en el moment oportú, la revisió de les condicions financeres de l'Estatut, d'acord amb l'article 45, em sembla recordar que és el 45. Això des de l'Executiu encara es veu més clar, probablement, que des del Legislatiu. És una cosa de què tenim una absoluta necessitat, però que no crec que estiguem en condicions de ferho ara; sí que ho haurem de fer, tan aviat com puguem, però no ara. Ara, el que necessitem, d'una manera immediata, és aconseguir una cosa que l'Estatut tampoc no ens reconeix, i és —i espero que això ho podrem aconseguir, espero que això està ben orientat, que va per bon camí— i és que les quantitats que ens transfereixen, o bé les quantitats que vénen en els pressupostos, vinguin no més lligades a despeses concretes i el Govern pugui tenir més marge de maniobra, més marge en l'assignació de recursos que el Govern o el Parlament, puguin tenir més marge en l'assignació de recursos que no pas tenim actualment.

Dit això, i anant a coses concretes, pel que fa a la política financera de la Generalitat, no em tornaré a entretenir en el tema del pressupost general de l'Estat, que és un tema absolutament bàsic i que aquests dies, com vostès saben, s'està discutint en la Ponència al Congrés de Diputats de Madrid, i que nosaltres, repeteixo —potser algú em dirà que no hem de parlar de les coses de Madrid, però suposo que sí, que hem de parlar dels diners que ha de rebre Catalunya, i això es discuteix ara, al Congrés de Madrid—, el Consell Executiu, ho seguim fent al màxim de pressió possible.

Segon punt, he de dir que si no surt algun entrebanc, el dia 9 de novembre —o sigui, això és el dia 9 o el dia 10 de novembre, el dia 9 és diumenge— estarem en condicions de complir un dels punts que especifica l'Estatut, quan diu que en el termini de sis mesos a partir del funcionament del Govern de la Generalitat definitiva, es faran les transferències dels impostos que l'Estatut ens reconeix d'acord amb l'Addicional Sisena. Això, ho repeteixo, va per bon camí, i si no és que, ho repeteixo, sortia algun imprevist que en aquests moments no tenim previst, això es podrà acordar el dia 9 de novembre. Arribar a l'acord no vol dir que sigui efectiu, vol dir que la Comissió Mixta haurà arribat a un acord i l'haurà signat. Després això —com vostès saben— ha de passar pel Consell de Ministres, i això pot comportar unes setmanes de demora, però l'acord espero que podrà ja ser un fet el dia 9 de novembre.

Després hi ha un tercer punt, en política financera, que és parlar del crèdit de què pot disposar la Generalitat. Aquest és un tema en curs de negociació, d'una banda, amb l'Estat, directament amb l'Estat, i, d'altra banda, amb les entitats de crèdit privades, a través de les negociacions que hem fet amb el Consell Assessor del Crèdit.

El nostre objectiu immediat, que creiem que és un objectiu assolible, és el següent. Primer, disposar per al primer quadrimestre de l'any 1981, d'una quantitat de dos mil milions de pessetes per a fer-la servir de segon aval en les societats de garantia recíproca. Això passa una mica com amb els tres mil, i després tres mil més, milions, de què els he parlat abans, de les Caixes d'estalvis per als Ajuntaments. Serà difícil, crec que serà difícil, que en un quadrimestre —el primer quadrimestre del 81—, puguem avalar per valor de dos mil milions de pessetes, per raons tècniques, per raons com, per exemple, que hi ha poques empreses adherides a les societats de garantia recíproca. Però, de tota manera, aquesta disponibilitat la tenim, i pensem que, de passada, amb això podem pressionar per tal que hi hagi més societats de garantia recíproca, és a dir, que les empreses es decideixin més a fer societats de garantia recíproca.

A part d'això, també, per al primer quadrimestre del 81, disposarem de la possibilitat, no pas de donar crèdits, sinó d'avalar crèdits a empreses viables però que no puguin disposar de crèdits sense un aval, concretament, sense l'aval de la Generalitat; aval que serà donat a través de la informació, com he dit abans, d'aquella Comissió ja esmentada d'ajut a la reconversió industrial de Catalunya. Podrem disposar d'una línia d'aval, durant el primer quadrimestre del 81, de tres mil milions de pessetes.

I el tercer punt sobre el qual vull informar és que durant el 81 és el nostre propòsit —dic que és el nostre propòsit perquè després, a l'hora de la veritat, pot resultar que no puguem fer exactament la xifra que vaig a dir ara i que haguem de fer menys o que puguem fer més, això ja es veurà; també depèn una mica del pressupost general de la Generalitat, que és un pressupost absolutament obert, que depèn de les transferències, etc.—, en aquest moment, nosaltres anunciem el propòsit de, durant el 81, fer una emissió de deute públic de deu mil milions de pessetes, amb les finalitats següents, és a dir, amb l'assignació de fons feta de la manera següent. Primer, dedicar no més d'un 20% de l'emissió total a inversions no recuperables. Vol dir, sobretot, a infrastructura vial, infrastructura agrícola —encara que hi pot haver alguns aspectes d'infrastructura agrícola recuperable— i a infrastructura sanitària. Per què no més? Perquè, ara com ara, no és clar, no són clares les fons d'ingressos de la Generalitat, i aquest és un compromís ja important. Tinguin present, per exemple —ho dic per si algú pensés que hi hauríem de dedicar més, a inversions no recuperables—, tinguin present que els interessos d'una emissió de deu mil milions de pessetes anyals, anyals, diguem-ho en xifres rodones, serien de mil quatre-cents o mil cinc-cents milions de pessetes anyals. Una emissió a vuit anys, amb xifres, evidentment, ara molt vastes, voldria representar, per tant, que tindríem uns interessos acumulats de dotze mil milions de pessetes. Ja sé que són vastes perquè, lògicament, hi ha d'haver retorns, hi ha d'haver amortitzacions

Llista DSPCP

que, per tant, rebaixen aquesta xifra, i, considerablement, de dotze mil milions de pessetes, però que, en canvi, obliguen a una devolució del principal, d'emissió del capital. Per tant, mentre no estiguin més clares les fonts d'ingressos de la Generalitat —que no ho estan prou—, sobretot, mentre nosaltres continuem creient que de cap manera no podem anar avui a un increment de la pressió fiscal a Catalunya, a través d'impostos propis de la Generalitat, nosaltres no creiem que sigui prudent anar a més d'un 20% pel que fa a l'assignació a inversions no recuperables.

I, aleshores, segon punt, dedicar la resta a inversions recuperables, i entenc per inversions recuperables el reciclatge d'aigua, el tractament de residus sòlids, certs regadius, l'habitatge —en el qual haurem de fer un esforç suplementari. Perquè, dic, de passada, que aquest és un punt que no hem pogut resoldre prou bé a causa d'una cosa que a vostès no se'ls ocultarà, i faig una petita digressió. Realment, tot i que tenim unes possibilitats d'aportació de fons propis; tot i que tenim unes possibilitats de procurar que als Ajuntaments no s'entretinguin més del compte les revisions dels plans generals; tot i que tenim tota una sèrie de possibilitats que ara s'han vist incrementades perquè la llei aprovada l'altre dia al Congrés de Diputats de Madrid, la llei sobre crèdits hipotecaris, doncs, pot ajudar, pot ser un ajut important; però, tot i així, mentre no tinguem resolt —vostès no se'ls oculta això— el tema de les Caixes, nosaltres no ens veiem, no ens sentim capaços de definir clarament, rotundament, ben dibuixada, ben lligada, la nostra política d'estímul a l'habitatge, cosa que nosaltres farem, en aquest mateix Parlament, el Conseller corresponent o jo mateix, d'aquí a tres setmanes o d'aquí a un mes, però avui no.

Repeteixo, segon punt, dedicar la resta d'aquests deu mil milions de pessetes a inversions recuperables: reciclatge d'aigua, tractament de residus sòlids, alguns regadius, i mirar d'estimular, a través d'això, l'habitatge, tenint present que, de moment, tenim paralitzades altres fonts de crèdit i, en fi, i eventualment, també es podria reforçar a través d'avals, amb els diners, amb la garantia que representen tots aquests diners, la política d'ajut finançar a la reconversió d'empreses viables.

Bé, això és, en general, el que jo els volia dir. Per acabar, per donar idea del que pensem i podem fer, els podria parlar de les inversions que durant el 81, en alguns casos, i, en altres casos, del 81 al 84, pensem que podem fer i naturalment, repeteixo que el nostre pressupost és un pressupost obert, que el nostre pressupost és un pressupost subordinat —és antipàtic això, però és un pressupost subordinat— i, per tant, de les dades que es donen, n'hi ha de fermes i definitives, perquè depenen de la Generalitat, però en d'altres pot haver-hi variacions, i en algunes d'elles pot haver-hi variacions d'aquí a quinze dies. En línies generals, jo crec que puc agafar el compromís de parlar de les xifres següents. Parlaré només d'unes poques Conselleries, que són les que realment tenen un gran volum d'inversió.

Política Territorial i Obres Públiques. Nosaltres pensem que o bé el 81 —després ho especificaré— o bé el període 81-84, podem fer les inversions següents, a través de les quals vostès tindran una idea si més no de les magnituds en què ens podem moure. En el camp dels ferrocarrils, 8.200 milions de pessetes en quatre anys. En el camp de les carreteres, 5.200 milions de pessetes en un any, l'any 81, on procurarem, com he dit abans, donant bona importància a allò que hem dit l'accés a les comarques, o sigui procurarem que tingui un plantejament al més comarcalista, al menys comarcalitzador possible. Telèfons: 63.000 milions de pessetes en quatre anys. Això, ho estem encara discutint amb la Telefònica perquè, si bé és un acord tancat, és una decisió ja presa per la Telefònica de fa un cert temps, de tota manera hi ha uns aspectes que nosaltres ens interessaria inflexionar, bàsicament em refereixo al tema dels telèfons rurals. És un tema, si vostès ho volen, molt menor des d'un punt de vista purament quantitatiu, però des d'un punt de vista polític i des del punt de vista d'això que no ens cansem de parlar mai, de l'ajut a les comarques i de la recuperació de les comarques, és un tema important. Però deixant de banda alguns aspectes, que encara estan en curs de negociació, 63.000 milions de pessetes en quatre anys, dels quals aquest any 81 en tindrem 15.800, voldria fer notar que és una inversió important. De vegades ens queixem —i ens queixem amb raó, per desgràcia— de certes discriminacions negatives. Aquesta és una inversió molt important, perquè representa durant aquests anys el 20% de la inversió espanyola en telèfons. Però tinguin present que Catalunya té un índex de «telefonització» —no sé com se'n deu dir— d'un 41%, diguem 41 telèfons per 100 habitants, mentre que a la resta de l'Estat és d'un 30%. Per tant, això sol vol dir que estem en un nivell bo, i el fet que ara se'ns apliqui un 20%, un 21%, més aviat, de la inversió total de l'Estat, és un fet que en aquest sentit hem de qualificar com a positiu. Després, una altra quantitat, 7.200 milions de pessetes en un any per a habitatges. Nosaltres hi pensem fer una aplicació —dintre d'aquests 7.200 milions de pessetes hi ha una part que no ens ve de l'Administració central, sinó directament de la Generalitat—, intentant suplir almenys de moment aquell dèficit, aquell retard, si més no, que de moment experimentem pel tema que ens té momentàniament paralitzats de les Caixes. 2.900 milions de pessetes en concepte de transports; 200 milions en costes; 3.800 milions de pessetes en qüestió d'obres hidràuliques, i 1.200 milions de pessetes, dels quals una part molt important són directes de la Generalitat, en política del sòl.

En sanitat, la quantitat global que raonablement creiem que podem invertir durant l'any 81 és de 10.200 milions de pessetes. Els en diré unes quantes aplicacions no gens exhaustives, com és la residència de Badalona —és un tema que s'ha de resoldre, perquè és absurd que estigui aturada la residència de Badalona com hi està i en què estem tots d'acord, el Ministeri, la Conselleria de Sanitat i l'Ajuntament de Badalona, a fer un gran esforç i resoldre-ho d'una vegada, amb un gran benefici per a tota l'àrea, no pas únicament per a la ciutat de Badalona—, les ampliacions de la residència de Girona i Lleida, vint-i-dos ambulatoris i centres de salut, bàsicament molts d'ells en l'àrea de Barcelona però alguns també en comarques especialment desassistides. En aquesta línia de les comarques especialment desassisti-

Llista DSPCP

des, nosaltres volem fer una àrea pilot d'equipament sanitari, volem perquè tenim, sembla, totes les possibilitats, tots els instruments fins i tot tots els fons necessaris per a fer-ho; una àrea pilot d'equipament sanitari concretament a les comarques de la Ribera d'Ebre, la Terra Alta i el Priorat, centralitzat això en un hospital, a part d'ambulatori i altres centres, per a les tres comarques, però, a més, amb un hospital central a Móra d'Ebre. I, finalment, com a inversió important, a part de moltes altres de petites, un centre per a grans i invàlids a Tarragona.

En el camp de l'ensenyament ens trobem que la inversió en què ja ens podem comprometre per a l'any 81 és de 4.008 milions de pessetes per a ensenyament pròpiament dit i de 1.350 per a universitat. He de dir —he dit abans allò dels telèfons— que la xifra d'ensenyament és baixa per al que són les necessitats de Catalunya. En canvi, la xifra de què podem disposar per a universitat sembla bona, sobretot tenint present que aquell compromís per a la Universitat Politècnica no entra en joc fins a l'any 82 i que, d'aquests 1.350 milions, n'hi ha molt pocs de destinats a la Politècnica, en conjunt, fa un 24,4% del total de la inversió universitària espanyola, que no és una xifra dolenta. Nosaltres estem en aquests moments intentant, i per a això també demanarem l'ajut dels partits parlamentaris a Madrid, una modificació que permeti la construcció de vint-i-set instituts a comarques. Jo abans els he dit que precisament un dels punts en els quals hi havia un desequilibri contra el qual havíem de lluitar era el dels grans centres d'ensenyament. No em referia a les escoles elementals, sinó que em referia bàsicament a instituts, i això és el que intentem, mirant de forçar la concessió de vint-i-set instituts, que representarien —aleshores sí que seria una inversió molt important— 2.678 milions. Però això, els ho dic simplement com un propòsit, com un objectiu, com una lluita que en aquests moments té el Consell Executiu i per a la qual demana la col·laboració de tots els partits parlamentaris.

En el camp de l'agricultura, tindrem una inversió de 2.255 milions, per una banda, i de 352 procedents directament de la Generalitat. Això si no podem fer inversions especials que si es fessin tindrien fons propis, com és el canal Algerri-Balaguer, del qual els he parlat, i per al qual hi ha les quantitats reservades. Aquest en tot cas és un tema que depèn més que de l'enginyeria ni de les finances, de la negociació política de cara a la concessió de l'aigua. O bé inversions especials que podríem fer també per a alguns determinats regadius, per a l'abastament d'aigua de les Garrigues i per a unes zones del Montsià. Finalment si durant l'any 81 aquest Parlament, tal com és el propòsit del Consell Executiu, aprovés tant la llei de l'empresa familiar agrària, com la llei de muntanya, això comportaria una inversió de 380-385 milions de pessetes.

I un cinquè punt, un últim punt, també per a situar-nos en ordre de magnituds, per a saber exactament què és això de la Generalitat, què som nosaltres, el Parlament, el Consell Executiu, per a saber realment quina influència té, és a dir, què fa, realment quin volum d'inversió i quin volum de creació de país i en darrer terme quin volum de poder tenim. Per això és que els estic donant aquestes xifres. I els en diré una última, que és inversions en instal·lacions esportives: l'any 81, podrem invertir-hi per l'ordre de 1.064 milions i en el període 81-84 per valor de 5.085 milions. Tinguin present que en aquest cas, com en d'altres, això és el 60% de la inversió que s'ha de fer. L'altre 40%, l'ha d'aportar el municipi, o sigui, que la mobilització de diners i l'increment d'inversió a través d'aquestes quantitats pot ser més considerable del que es veu aquí a primera vista.

Tota aquesta política que els he estat explicant ens obligarà a presentar alguns projectes de llei. N'acabo de dir dos, el de l'alta muntanya, el de l'empresa familiar, i llavors un altre, el reciclatge de l'aigua, i n'hi ha un altre que ens és absolutament necessari fer, perquè estem entrant ara en una situació absolutament caòtica, que és una llei de comerç. Tenim la situació al nivell de botiguers, al nivell de grans àrees comercials, que o les regulem ràpidament o entrarem en el terreny de l'arbitrarietat i de la conflictivitat constant, de l'arbitrarietat constant. Amb això els dono una idea, ho repeteixo, de les xifres, de les magnituds, i he d'advertir que aquestes xifres ens vénen massa condicionades, que un dels nostres objectius ara és guanyar més llibertat, més marge. Però, amb tot, vostès veuen amb això que el canvi que s'està produint en la Generalitat, el canvi que s'està produint en l'autonomia, el canvi que s'està produint a Catalunya és molt important. Jo en el meu discurs del 22 d'abril vaig dir «senyores i senyors Diputats, no ens embalem; no ens fem segons quines il·lusions». La Generalitat administra mil anys d'història, però 1.600 milions de pessetes de pressupost és una xifra absolutament ridícula. Però, de fet, nosaltres ara ens estem orientant en aquest pressupost obert i per tant una mica indefinit de l'any 81 cap a xifres que en cap cas no seran inferiors als 80 o 90.000 milions de pessetes. La Generalitat ha fet mentrestant aquest salt, que és un salt quantitatiu, evidentment, però que sobretot és un salt qualitatiu i un salt polític.

Bé, per acabar, voldria fer dues reflexions. La primera, jo he dit abans que nosaltres no disposem dels elements de la política macroeconòmica, però també he dit en un moment del meu discurs que els Estats sobirans que la tenen tampoc amb aquesta política sola no resolen els problemes. Per tant, nosaltres hem d'acceptar les nostres limitacions, de moment. Algun dia s'hauran de replantejar moltes coses en aquest país, però de moment és aquesta la situació. Hem de construir l'autonomia amb l'instrument que tenim, revisable —jo he fet referència a un punt concret, que és l'article 45—, però amb el que tenim, si utilitzem tots aquests altres mitjans de política a mitjà i llarg termini, aquests mitjans d'actuació econòmica, nosaltres podem —creiem—, fer a mitjà termini més que no pas si ara ens encaterinéssim només amb les mesures de caràcter conjuntural.

Jo els vaig a posar un exemple que algú de vostès potser m'ho ha sentit perquè l'utilitzo sovint en molts discursos. A en Prat de la Riba —i no tindria cap inconvenient que l'exemple també valgués per a un home com en Campalans, i he utilitzat Campalans perquè es vegi clar que el que vull fer aquí no és la defensa d'una posició política, sinó d'una voluntat de construcció de país—, l'any 15, li van explicar que la indústria del teixit de punt estava en una situació molt crítica i molt dramàtica. Però

Llista DSPCP

en Prat de la Riba tenia menys competències que nosaltres, moltes menys, moltíssimes menys, i, evidentment, no tenia cap competència sobre la política aranzelària, i no tenia cap competència sobre la política fiscal, i no tenia cap competència sobre la política creditícia, ni podia determinar el preu del fil, ni de res. I aleshores en Prat de la Riba va dir «bé, com que no podem fer-hi res, per demà passat, doncs el que farem serà fer l'Escola de Teixit de Punt de Canet de Mar», de la qual ha viscut durant molts anys la indústria tèxtil —gènere de punt català. Aquesta és una voluntat de construcció de país, i repeteixo que d'en Campalans i de l'Escola Industrial i de Can Batlló, etc., etc., que van ser un d'aquests grans instruments de construcció de país en el camp econòmic també, se'n podria dir el mateix.

Afortunadament, aquesta és una mentalitat que no ha estat, diguem-ne, patrimoni exclusiu dels uns o dels altres, sinó que és una voluntat que hi ha en el fons del país, que es defensa a través de preparar el futur amb actuacions d'aquest tipus. I això és el que bàsicament, a través d'aquest programa d'actuació econòmica, us proposa el Consell Executiu. Ara, naturalment que per a salvar el futur també ens cal salvar el present, i el present ja saben el que és, sabem el que és, i l'amenaça del present és la crisi i és, sobretot, l'atur. Per tant, tot allò que aquest Parlament ens suggereixi, tot allò que ens demani i que es pugui fer, i que es pugui fer, per tal de lluitar eficaçment, no solament en aquest mitjà i llarg termini, que veiem molt clar i molt possible amb els instruments de què disposem, sinó també per tal de lluitar eficaçment contra aquests problemes immediats i dramàtics de la crisi i de l'atur, tot el que ens suggereixi aquest Parlament, nosaltres ho tindrem molt en compte. No solament en això, sinó en tot. Nosaltres defensem les nostres propostes, defensem el Fons d'Ocupació, reclamem que se'ns presenti, si no agrada això, un pla conjunt, no una mesura conjuntural o una cosa concreta que em va bé això però no el del costat. Però en això i en tot, nosaltres estem molt interessats a conèixer les propostes de vostès, en aquesta política que pensem fer i que en part ja hem fet, perquè almenys un 20 o un 25% d'aquestes coses ja estan encarrilades, algunes d'elles ja s'estan fent, ja estant donant resultats, i penso que algunes són resultats positius. Però estem interessats a conèixer les propostes de vostès. Que vostès ens diuen que, en comptes de dedicar 3.000 milions de pessetes durant el primer quadrimestre, a l'aval de les empreses que la Comissió d'Ajut considera viables en comptes de dedicar-hi 3.000 milions de pessetes, i que es creuen que la Generalitat, el Govern de la Generalitat es pot, diguem-ne, pot ser més agosarat i en pot dedicar 5.000 o 6.000 i ens ho expliquen, doncs molt millor. A nosaltres... que vostès vegin quina és la manera més eficaç que podem tenir de resoldre positivament aquest conflicte, per tal de retenir més vinculades a la Generalitat, en darrer terme per tenir més vinculades a Catalunya i a l'economia catalana, les Caixes, doncs expliqui'ns-ho. Nosaltres, el que no podem fer i jo ho anuncio des d'ara, és acceptar compromisos que sabem que no podrem complir, que no podrem complir pel termini que se'ns dóna, o que no podrem complir pel bloqueig que pot provocar a Madrid i que nosaltres estem en condicions de saber que el pot provocar —de vegades estem en condicions de saber-ho—; o bé propostes que ens facin que sabem que són inviables; o bé que siguin més o menys anticonstitucionals o que ho puguin ratllar; nosaltres, això no ho podem acceptar. Que se'ns comprengui. Però, a part d'això, tota mena, tota mena de suggeriment, de proposta, de recomanació que ens faci el Parlament, tota mena de crítica, evidentment també, que ens faci el Parlament, serà en aquest sentit molt ben rebuda. Jo insisteixo: no podem acceptar compromisos que no podem complir. Jo els he dit, per exemple, quan en el debat anterior tots els Grups parlamentaris van pujar a aquesta tribuna i van criticar el que deien que era una passivitat del Consell Executiu —per exemple, en la defensa de la unitat de la llengua—, per a mi va ser una gran felicitat, va ser una gran satisfacció, i ja ho vaig explicar, perquè reforçava el que ha de ser, i el que era ja, a la seva manera, la política del Consell Executiu. O bé la Junta de Seguretat, o bé el traspàs dels impostos —que se'ns va recordar, se'ns va recordar en termes molt precisos, el dia 9 de setembre. Tot això nosaltres ho agrairem molt i molt. I per a acabar, de cara fins i tot a estimular, evidentment, les crítiques que vulguin fer, però sobretot, sobretot, encara més des de la perspectiva nostra de Govern, sobretot per a estimular tots els suggeriments, totes les propostes que ens vulguin fer, per tal de donar més eficàcia a les possibilitats que tenim d'una actuació econòmica, jo els vull dir una cosa: nosaltres tenim, a través d'aquest Estatut, moltes limitacions; però jo estic fermament convençut, que de cara a aquesta acció a mitjà i llarg termini de cara a assegurar que Catalunya, a finals del segle XX sigui un país amb un nivell econòmic i social bo, i al mateix temps un país progressiu, entenem que aquest Estatut ens dóna grans possibilitats; i és en funció d'aquestes possibilitats i d'aquests instruments, que nosaltres esperem amb interès, amb, diguem-ne, amb autèntica voluntat de col·laboració i d'acceptació, totes les crítiques i sobretot, tots els suggeriments que vostès demà i demà passat ens vulguin fer.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, amb la intervenció del President de la Generalitat acaba la reunió d'avui. El debat sobre el Pla d'actuació econòmica del Govern continuarà demà i s'iniciarà amb la intervenció dels Grups parlamentaris. La reunió començarà, la reunió de demà començarà a dos quarts d'onze del matí. Els senyors Diputats han rebut a les seves bústies les normes establertes per la Mesa per al debat de demà, i també per a la tramitació de les propostes de resolució. És inútil, doncs, que procedim a la seva lectura.

Fins demà, se suspèn la sessió. *(Són dos quarts i cinc minuts de la una del migdia.)*

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - 3. Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.
Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona - 15. Dep. Leg. B-27.966-80.

Llista DSPCP